

PAUZE

Lenčarim. Prepisujem svet.
Parodiram srčano micanje.
Brišem ga, sve do peta,
palašljivu, čudljivu živu
u termometru poslovice.

Moja krhka razlika
liči na svoj stakleni grob.

Ako broj nazovem brojem,
a vratima krstim vrata,
kada nišanim kroz ključanicu,
ja, crtani voajer sna
jednog lepljivog teksta,
pa zbrišem u levak,
kao nafta buncanja
pred zlatnom higijenom,
Kenoovu metaforu
objašnjavajuć' njom samom:
o sunce je o sunce.

Rimujem identične reči,
i one se, debele kao porodica,
kidaju, shizofrene,
sele se kao bradavice.

Cepajući jezgro reči »atom«,
množeći brak, pristrasan
u svojoj snazi i ironiji,
oslobada li se to
stara vatra?

Srce je srce, i kada
zastane u večnoj mašini
oksimorona, u cezuri,
kao unutrašnja slika
koja ide do lepog haosa sebe,
do nepokretne gomile.

Jednom sam čuo beskonačni sonet,
i jednom sam znao da je sve samo sve.
Polipi, bespolnim putem,
daju meduze, a one,
polnim, rađaju polipe.

I nisam ni jednu stvar
poredio sa nekom drugom,
sve one su mirne i spas.
Nisam ih ukrštao
u srcolike hibride.

Da li je vasceli svet prolazio,
kada je moja metafora
prenosila značenje
nepomičnosti?

II

Učim sebe iz filma,
dvosatne mračne nastave,
mog nastavka života.

Iz zapaljenih prevrnutih Kola
izvlačim se čitav,
sa metkom Severnjače između zuba,
mozga plombiranog imitacijom,
nagrižen lažnim pamćenjem.

Priča je blizu. Uživio.
Napregnuti mišić na kom je
tetovirano značenje,
mesečaru, što dozva ga basma,
uperim magnum u maglu
potiljka. Zgasnem kao histerija.

Dobijem pismo od glave
crnog novčića,
u koji zgrčih lice boga
što stalno govori.

Srećni lik u divljoj inflaciji,
tahikardija mojih lica!

Besani poetski smrade,
konvencionalni vampiri,
citirani orgazmi,
impersonalne rečenice kalendara,
pisci štednih knjžica,
ooo, zvezdane sitnice!

PESMA O PRIČI

Debeli brat ga je odveo jednom u lov
i pustio.

Opet, gađao ga je, iz blizine,
vazdušnom puškom,
zapanjen.
Samo se masni vetar
razli po njegovom licu,
dok je dadilja trčala, trudna,
noseći čašu sa nečijom vodom,
u kojoj se vrteo srebrni šećerni
talog, jednak papučicu gvođenog sna,
rdi noći,
govorila: bože moj, bože moj,
a da se brat samo čuo.

Tražili su ga
i posle nekoliko sati našli.

Ali, ono nalazjenje brata:
kraj mora,
desetak minuta pažljivog hoda
od sjajnog drveta,
što ga je svrbelo u prehladi,
koju je pomerio opis,
na slepoočnici — precizna rupa.

Teroristička grupa,
kao ubačena iz udžbenika
narodne odbrane,
bi razlog,
pa se porodici poginuloga zabrani
priča.

Posle pisma otac,
pasionirani zavodnik pčela,
uhvati se pisanja,
ali ni za kraj jače,
kao uvećana škola,
u kojoj se bube
sa zvezdom na lenjom završetku
uče pisanoj sreći.

On je završio u štitnoj mreži,
rešetkastoj masci žlezde,
koja od celog vidljivog sveta pravi
sanjiv notni beživotni zatvor.

Posle nekoliko sati traženja,
našli su ga,
do pola u zemljanoj rupi,
sa mirnom pčelom,
od veštačkog meda, na nosu,
našli ga u opremi, posle mačevanja sa
sunčevim trutom,
u skrivenoj zemlji,
zadihanog.

Sestra Vica pobaci,
odseli se u drugi grad,
odakle se čulo,
da se sudila sa državom
i da ju je jednom,
iz poslepodnevnog sna,
prenulo
sunce.

zvezdane sitnice

laslo blašković

SADA LIČIŠ NA SVE

Dugo nisam napamet učio lepu sen.
I kad sam opet ušao plitko
u njenu meku vlast,
nastavljenog, slabog lica,
pojednog satom, kao devičnjak,
kroz koje se gleda
kao kroz brbljivu gazu sklada,
senka, taj ritmički fetus,
duplikat papirnog ključa,
dnevnik crnog majmuna,
glista koja se množi
deleći se na jednake tame,
slepljene bukvarne krvi.
Mrtva riba što je poput drugih.

Nekada bih ti o tome samo govorio,
kao o današnjem danu, svakom,
kao stalnoj, pamćenoj, rentgenskoj senci,
puštajući je, daleko, kao gotovo
imenjaka, mutnog: glas. Dug kao kornjačin
hod i napravljen oko.

Te priče su bile krive i
hemijskom sam po svojoj koži crtao
sve crte, da na divljem crtežu
dobije svoju senku i običnu zemlju,
polako se bojeći, kao poslednja
skulptura trkača u kojoj stanujem,
crveneći, kao ženski samoglasnik,
težak, kao novčanica ili ti.

KONTROLE

Naš čovek sa debelim satom
sa detinjaste fotografije,
pred vatrom što je zahvatila i ogledalo,
iz svog drveta kao Pinokio,

iz slike, na kojoj je kao živ,
iz one, gde se smeje kao majka,
iz dugog kalupa, zvanog zaboravljeno
(da je tad umro, kao što je bog na slici,

da li bi to bilo kao u uskom,
oštećenom snu),
liči na fotografije,

što mi se čine kao prvih nekoliko rečenica,
napusti posao u šarenoj banci, zbog oca.
On ga je učio zanatu senilnosti.

AUERA AETAS

... ceo svet osuđen da bude žrtva
nekoj strašnoj, nečuvenoj i nevidenoj
kugi koja ide iz dubine Azije
na Evropu. Svi su morali propasti
osim malog broja izabranih ...

dolazi sa Istoka
žuta opasnost
zlatna groznica
novčići ameba
ulaze u ljude
kao u gluve telefone
postaju jack
trbuhozborac
iz besmislene srdžbe
direra, svirca zla,
konjušara

to je raskolnikov
sanjao u epilogu
kao i sve te
zlatne vekove
označene
ali ne kao on
gombrovičevskim
uperenim prstom
onana, što seme
prosipaše

sa bičem i punom glavom
neznalice?

sunce sunce videh
što bogalje devojkama
čini
plikove versima
svetlim mersooovu pietu

vidim kao starmalog,
uvežban park,
lepu konzervu,
glineni himen.

Ja sam
identifikacija.